

Η ΠΛΑΝΗ

Κανείς δέν μπορεί νά ἀγνοήσει ή νά διαγράψει τήν μοναδική καί θαυμαστή διδασκαλία τοῦ Κυρίου μας, διχ τόσο γιατί ὡς μοναδική διδασκαλία ἔχει ἀρρῆξει τήν ἀνθρώπινη ἱστορία, ἀρρῆξ γιατί εἶναι ὁ μόνος πού εἶπει: **Ἔ**ω **Ἔ**ω «ἐγώ εἰμι ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή» καί διχ μόνο δέν θεωρήθηκε τρελός, ἀρρῆξ καί ἄλλος ὁ κόσμος 2000 χρόνια τώρα ἴδον ἀποδέχεται ὡς **ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ**.

Αἰτί προσιτά τήν διδασκαλία, ἐπειδή ἀναφέρεται στήν μοναδική ἀλήθεια, (καί ποτέ δέν μποροῦν νά ὑπάρχουν δύο διαφορετικές ἀλήθειες γιά τό ἴδιο θέμα) κανείς δέν μπόρεσε οὔτε θά μπόρεσει ποτέ νά τήν ἀμυρρῖσινήσει ή νά τήν ἀγνοήσει, ἐπειδή δέν εἶναι μόνο λόγια καί θεωρίες, ἀρρῆξ πράξη, βεβαιότητα καί βίωμα. Ὅμως, ἄν δέν μπορεί κανείς νά καταρρῖσει κάτι, μπορεί νά τό διαστρέψει, γι αὐτό καί ὁ Κύριος ἔντονα λέγει: «βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ». **Ἄ**φ **Ἔ**ω

Ἡ πλάνη εἶναι ἓνα σοβαρό θέμα σέ ἄλλους τοῖς τομεῖς τῆς καθημερινῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, κυρίως θμως ὅταν πρόκειται γιά θέματα ζωῆς ή θανάτου.

Τί εἶναι ὅμως πλάνη; Ἡ πλάνη δέν ἰσοδυναμεῖ μέ τήν ἀγνοία. Δέν βρῖσκεται στίς ἀναζητήσεις οὔτε βέβαια στή διανοητική παρεκτροπή... δέν περιορρῖζεται στό ῖλθος ἐκείνου πού τόν γελοῦν τά φαινόμενα, οὔτε στήν ἀπροσεξία ή ὁποία προκαρεῖ τό κακό καί τήν ἀδικία. Ἐἶναι πάνω ἀπῖ ἄλλα ἀπιστία, ἀπόρρῖμη τῆς ἀλήθειας... Ἐἶναι μιά ἀνισακοή πού τυρρῖθῖναι. Πλάνη σημαῖνει ἀπομάκρυνση ἀπό τόν Θεό¹. Ὁ ἀπ. Παῖλος λέγει: **Ἐ**φ **Ἔ**ω **Ἔ**ω «πονηροί δέ ἀνθρώποι καί γόητες προκέρρῖουσιν ἐπῖ τό χεῖρον, πλανώντες καί πλανόμενοι». Ἀρρῆξ ἡ πλάνη εἶναι ἀποτέλεσμα μοχηρῆς κακίας καί ἐγωιστικῆς ἐπιθυμίας νά σαγννεύοιμε² τά πρῖθη μέ σκοπὸ νά μᾶς ἀποδεχθοῦν. Τὸ ἴδιο ἐπισημαῖνει καί ὁ Κύριος ὅταν λέγει: **Ἄ**φ **Ἔ**ω **Ἔ**ω «γεροθήσονται γάρ ψευδόχριστοι καί ψευδοπροφῖται καί ὀύσουσι σημεῖα μεγάλα καί τέρατα, ὥστε πλανῆσαι, εἰ δυνατόν, καί τοῖς ἐκλεκτοῖς».

Τί εἶναι ἐκεῖνο πού μπορεί νά μᾶς κρατά στήν πλάνη;
1. Ὁ ὀρθορρῖσμοός καί ἡ ἀπιστία μας, καθῶς λέγει ὁ Κύριος **Ἄ**φ **Ἔ**ω **Ἔ**ω «οὔ διὰ τοῦτο πλανᾶσθε, μή εἰδότες τᾶς γραφᾶς μηδὲ τήν δύναμιν τοῦ Θεοῦ».

2. Ὁ ἐγωῖσμοός καί ἡ ἀρρῖζοειά μας: «βλέπετε μή πλανηθῖτε: τονίζει ὁ Κύριος, πολλοί γάρ ἐλεύσονται ἐπῖ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες ὅτι ἐγώ εἰμι καί ὁ καιρὸς ἤγγικε. μή οὔν πορευθῖτε ὀπίσω αὐτῶν» **Ἄ**φ **Ἔ**ω **Ἔ**ω. Ἀρρῆξ θά εἶναι πορρῖθοί ἐκείνοι πού θά ἔρρῖθουν καί θά οὔς ποῦν, «ἐγώ ἔρρῖω ποῖδ εἶναι τό θέρρῖμα τοῦ Θεοῦ, ἐγώ ῖνω τήν ἀλήθεια, ἐγώ πρῖττω τό σωστό, ἐγώ δέν εἶμαι σέ ῖλθος ὀρρῖμα, ἐγώ εἶμαι ὁ σπουδαῖος».

3. Ἡ ἀπορρῖπτότητα καί ἡ στενοκερρῖφιά, καθῶς λέγει: **Ἄ**φ **Ἔ**ω **Ἔ**ω «πολλοί γάρ ἐλεύσονται ἐπῖ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες, ἐγώ εἰμι ὁ Χριστός, καί πολλοὺς πλανήσουσι». Ἀρρῆξ θά βρεθοῦν κάποιοι πού θά νύθουν ὅτι εἶναι οἱ ἐκλεκτοί τοῦ Θεοῦ καί ὅτι ἀναπαῖουν τόν Θεό μέ τίς πράξεις τους.

4. Ὁ φθόνος καί ἡ κακία. Δέν θά μποροῦσαν αὐτά τά πάθη νά ϖεῖπουν ἀπό τόν κατάρρῖγο τῆς πλάνης, ἀφοῦ εἶναι ἡ αἰτία ἄλλων τῶν κακῶν. Σημειώνει δέ καί ὁ ἀπ. Παῖλος: **Ἐ**φ **Ἔ**ω **Ἔ**ω «Ἡμεν γάρ ποτε καί ἡμεῖς ἀνόητοι, ἀπειθεῖς, πλανόμενοι, δουλεύοντες ἐπιθυμίας καί ἡδοναῖς ποικίλαις, ἐν κακίᾳ καί φθῶνῷ διαγόντες, στυγητοί, μισοῦντες ἀλλήλους».

Ἐπομένως ἄν ἔχουμε ἀγάπη δέν πρόκειται ποτέ νά πλανηθοῖμε.

¹ Λεξικό Βιβλικῆς Θεολογίας. Σελ.214 ΜΗΝΑ 1980.

² Λεξικό Θ.ΚΟΝΤΕΟΥ τ.2 Θεολογία 1973

ΣΑΝ ΜΕΤΑΛΛΟΣΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Κύριε, ξέρεις καλύτερα απ' ό,τι μένα ότι μεγαλώνω κι ε-
τι δέν θά είμαι πάντα ή μάνα κάποιων μικρών παι-
διών. Φυσικά και τά παιδιά που μου χάρισε ή αγά-
πη Σου, Κύριε, μεγαλώνουν κι ατά και δέν μπορώ νά στέ-
κομαι και πάλι απέναντί τους όπως τότε που ήταν μικρά.
Τώρα έχουν οικογένεια, έχουν γνώμη, έχουν δικές τους ή-
ποχρεώσεις. Μέσα στην καρδιά τους δέν υπάρχουν μόνον ή-
γώ, αλλά και κάποιοι άλλοι που πρέπει νά μοιράζονται
μαζί τους την αγάπη, ίσως και πιο πολύ απ' ό,τι μένα.

Γι' ατά, Κύριέ μου, φύλαξέ με απ' ό,τι συνήθεια νά
νομίζω ότι ήγώ πρέπει νά έχω πάντα τόν πρώτο λόγο ή την
νοοτροπία ότι πρέπει νά μέρω τον για όλα.

Προστάτευσέ με απ' ό,τι τόν ήγωισμό που μέ κάνει νά θέ-
λω νά ανακατεύομαι στα θέματα τους και χάρισέ μου την
διάκριση ώστε νά ενδιαφέρομαι γι' ατούς χωρίς νά τούς
ένοχλώ.

Δίδαξέ με πως νά γίνομαι ήξυπηρετική, αλλά ήγα-
ρική. Πως νά λέω την ήτοιμη της ήμπειρίας μου χωρίς νά
γίνομαι ήντιπαθητική.

Κράτησε την σκέψη και τά λόγια μου μακριά απ' ό,τι
κατορθώματά μου, για νά αγαπήσω και τούς ήγώ μου μέ
τά δικά τους νεανικά ήνοιήματα.

Σφράγισε τά χείλη μου όταν τά παιδιά μου θά πικραί-
νονται μαζί μου γιατί θά νομίζουν ότι είμαι ήποχρεωμένη
για πολλά ήκόμη, αλλά δέν θά μπορώ και θά πονώ απ' ό,τι
βάρος των χρόνων της ζωής μου.

Ένδυνάμωσέ με νά νιώθω χαρά όταν δέν μέ ήπολογί-
ζουν, όταν δέν ήναγνωρίζουν τούς ήκόπους μου, όταν δέν
μου χαμογελούν και δέν μέ προσέχουν, για νά χαρώ την
δική Σου Αιώνια ήναγνώριση στη Βασιλεία Σου. Αμήν.

ΑΡΧΑΙΟΕΛΛΗΝΙΚΟ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Αν κανείς θέλει νά μάθει σωστά ό,τι αναφέρεται στην, αρχαία
Ελλάδα για νά ήφελήθει και νά ήφελήσει σίγουρα θά τό μάθει.
Όποιος όμως έχει μέσα του την διαστροφή και την κακία και στον
Παράδεισο νά τον βάλλεις όλα στραβά και ανάποδα θά τά βλέπει.

4ο ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Όποιος θέλει νά ξέρει πολλά δέν θά τά μάθη ποτέ σωστά.

«Ός χαρίεν έστ' άνθρωπος όταν άνθρωπος ή».

Πόσο ώραίο πράγμα είναι ο άνθρωπος όταν είναι
άνθρωπος.

Μένανδρος

«Τά πάντα ρει».

Όλα βρίσκονται σέ μία συνεχή κίνηση ήλλαξης.

Ηράκλειτος

Είναι καλό νά πεθαίνουν τό ταχύτερο αήτοί, που μέ τό νά
ζούν ντροπιάζουν την ζωή.

Σοκράτης

Ό θάνατος είναι ή είσοδος στό ήπλετο φώς.

Η θάλασσα καθαρίζει όλα τά ήνθρώπινα δεινά.

Είρημίδης

«Των μέν ήτυχο ήντων πās αν ήρ φίλος, των δέ
δυστυχο ήντων ούτε αήτός ο γεννήτωρ».

Όταν ήτυχεis ήλοι γίνονται μαζί σου φίλοι, ήνω όταν
δυστυχεis ούτε κι αήτοί που σέ γέννησαν.

Πλάταρχος

«Τήν ήτυχίαν κρ ήπτε».

Τήν ήτυχία σου νά την κρ ήβεις και νά μή την δείχνεις
στούς ήλλους.

Πιττακόρ

Για ό,τι ήφορα τόν Θεό πρέπει νά δείχνεις την
προσήκουσα ήλ ήβεια.

Αναξίμανθς

«Ε ήσέβειαν έχου».

Νά διατηρείς πάντοτε την ήσέβειά σου.

Παρίανδρος

ΑΚΡΟΑΤΑΙ ΤΟΥ Θ.ΛΟΓΟΥ

Τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ μελετοῦσαν ἄλλοι μαζί σάν μιὰ φιλική οἰκογένεια. Γι' αὐτούς, ἂν καί ἦσαν νέοι δέν ἔπρεπε θέατρα καί βωτατείες, ἀλλά ἡ ἀγάπη τῆς ἀρετῆς. Πολλές φορές πήγαιναν σέ κάποιο σπίτι κι ἐκεῖ ἐντὶ νά ἐργολογοῦν, νά κοτσομπολεῦν καί νά κατακρίνουν, ἄνοιγαν τὰ βιβλία καί μελετοῦσαν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ποτέ τους δέν ἔβρισαν νά τοὺς κυριέψει ἡ ἐπιθυμία νά ντυθοῦν καί νά συμπεριφεροῦν ὅπως ἄλλοι οἱ ἄλλοι νέοι καί νέες τῆς ἐποχῆς τους. Ἡ ἀγάπη τους γιὰ τὸν Χριστό ἦταν πῶς δυνατὴ ἀπὸ τὰ καλέσματα τοῦ κόσμου.

Ὅμως πῶς πολὺ τοὺς ἐγαποῦσε ὁ Κύριός τους, ὁ ἔρωσ τῆς καρδίας τους, καί ἤθελε νά τοὺς στολίσαι μέ μεγάλα χαρίσματα.

Κάποια μέρα λοιπὸν εἰσβάλουν σὲ κάποιο σπίτι, ὅπου μελετοῦσαν τὰ θ.λόγια, καί τοὺς συλλαμβάνουν ἠπισταλμένοι τοῦ κράτους. Γιατί; Ποιὸ ἦταν τὸ ἔγκλημά τους; Ποιὰ ἡ παρανομία τους; Ἡ μόνη τους παρανομία ἦταν ὅτι ἐγαποῦσαν τὴν Ἀλήθεια κι ὅταν ἀγαπᾷ τὴν Ἀλήθεια, τὸ ψεῦδος καί ἡ πλάνη σέ ζηλεῖν καί σέ καταδιώκουν. Σέ κατηγοροῦν καί σέ καταδικάζουν. Σέ διαπομπεῖν καί σέ ἐξευτελίζουν. Ὅμως ἡ Ἀλήθεια ἔχει σὴν φύση τῆς τὴν ἰδιότητα τοῦ ξύλου καί τοῦ σιδήρου. Ὅταν μέ τὴν κατάκριση πᾶς νά τὴν κάνεις «ποταμοφόρητη» καί νά τὴν ἐξαφανίσῃς σὲ θολὰ νερά τοῦ ψεύδους, αὐτὴ βγαίνει σὴν ἐπιφάνεια καί σέ ἐλέγχει. Κι ὅταν τὴν πετᾷ σὴν φωτιά τῆς συκοφαντίας γιὰ νά τὴν λυᾷσαι ἐξέρχεται πυρακτωμένη γιὰ νά κατακάψει τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἀλήθειας.

Τέσσερις λεβέντες νέοι, λοιπὸν, ὁ Σάτυρος, ὁ Ρευκάτος, ὁ Σατορνίλος καί ὁ Σεκοτνός μαζί μέ δύο νεαρές μητέρες, τὴν Περέτουα καί τὴν Φιλικητάτη, ὀδηγοῦνται σὲ φυλακές.

— Ἐγκληματίες! προδότες! ἀποστάτες! συνωμότες! ἦταν οἱ κραυγές τῶν στρατιωτῶν καθὼς τοὺς ὀδηγοῦσαν σὲ φυλακὴ.

Κι ἐμέσως ἡ ἀνθρώπινη δικαιοσύνη συνυφασμένη μέ τὰ πάθη, τὰ μίσση, τὴς κακίες καί τὰ ἀνθρώπινα συμφέροντα ἐρχοῦνται τὸ δαιμονικὸ τῆς ἔργου.

— Γιατί μελετᾶτε συγγράμματα γιὰ θεοὺς ποὺ δέν ὑπάρχουν;

— Ὅ,τι μελετοῦμε, εἶναι μελέτη ἱστορικῶν γεγονότων. Εἶναι μελέτη τῆς Ἀλήθειας.

Φυσικά τί νά καταλάβουν οἱ ἀνθρώποι τῶν παθῶν περὶ Ἀλήθειας; Γι' αὐτούς μόνον ἡδονές καί ἠπολαύσεις ὑπάρχουν ποὺ σκοτίζουν τὸν νοῦ, καταστρέφουν τὴν ζωὴ καί ὀδηγοῦν σὲ τὴν ἀπίστωσι.

— Δέν χρειάζεσθε ἐμεῖς λόγια καί θεωρίες. Ἐχεῖς τρόπο νά χαρεῖς αὐτὴ τὴ ζωὴ μέσα σὲ τὸν πλοῦτο τῶν ἀγαθῶν καί τῶν ἡδονῶν; μόνον τότε εἶσαι φυσιολογικὸς ἀνθρώπος. Ποιὸς εἶδε τὴν Ἀλήθεια, καί ποιὸς κατὰλαβε τί εἶναι τὸ πνεῦμα καί ἡ ψυχὴ;

— Μὰ ἂν δέν ξεφύγεις ἀπὸ τὴν ἔλη ποὺ σέ ὀδηγεῖ σὲ τὴν καταστροφή πῶς νά νιώσῃς τὴς πνευματικῆς χαρῆς τῆς ψυχῆς;

— Πολλὰ λόγια λέτε. Ἐμπρός λοιπὸν, ἄλλοι σὲ στάδιο. Ὅλοι ἐκεῖ, γιὰ νά χαροῦναι τὴν φθορὰ τοῦ σώματος ἀπ' τὰ θηρία καί νά ἠπολαύσῃς ἐσεῖς τὴν πνευματικὴν χαρὰ τῆς ψυχῆς σας. Ἐμπρός!

— Ἐμεῖς καί βέβαια, μέ τὴ βοήθεια τοῦ Κυρίου μας, θά νιώσουμε τὴν χαρὰ τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἀλλά ἐσεῖς δέν ξέρουμε ἂν θά μπορέσῃτε κι αὐτὸν τὸν ὑπνο τῆς ζωῆς σας νά χαρεῖτε.

Μέ φωνές, ραβδισμοὺς, κλωτσιές καί ἄλλες βρυσιές, τοῦ «πολιτισμένου» κόσμου τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιτευγμάτων» ἔφθασαν σὲ τὸ στάδιο. Οἱ δύο νεαρές μητέρες παραδόθηκαν σὲ μιὰ ἀγρία δάμαλη ποὺ ὄρμησε καί καταξέσχισε τὰ σώματά τους, τοὺς δὲ νεαροὺς λεβέντες παρέδωσαν σὲ δαιμονισμένον πληθὸς ποὺ ζήλεψε τὸ ἐνόητο καί ἀπάνθρωπο ἔργο τῶν ἐργῶν ζῶν. Ἔτσι μέ ξύλα καί μαχαίρια κατακροῦντο τὸ σῶμα τους, ἀλλὰ δὲ μπόρεσαν νά ἀγγίξουν τὴν ψυχὴ τους ποὺ πέταξε στοὺς οὐρανοὺς τὴν 1 Φεβρουαρίου. Τότε καί ἡ Ἐκκλησία μας τοὺς τιμᾷ καί τοὺς ἐορτάζει γιὰ νά ἐνθυμοῦμεθα τὰ ἐπουράνια καί ὄχι τὰ ἐπίγεια.

ΣΚΑΛΟΠΑΤΙΑ ΣΤ' ΟΥΡΑΝΟΥ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ

ΞΕΡΕΙΣ ΝΑ ΑΓΑΠΑΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΟΥ;

Μία από τις βασικότερες ανάγκες του παιδιού για να αναπτυχθεί ομαλά, είναι η αγάπη. Η αγάπη και ιδιαίτερα η μητρική, είναι η βάση της ομαλής ανάπτυξης του ανθρώπου, ενώ η στέρησή της είναι δυνατόν, εκτός από τον ψυχικό μαρασμό, να οδηγήσει, όχι σπάνια, και σ' αυτόν τον σωματικό μαρασμό.

Όπως η στέρηση της αγάπης δημιουργεί στα παιδιά ένα είδος «ψυχικής βιταμινώσεως», έτσι και τό να τα περιβάλλουμε με αγάπη χωρίς όρια, τα κάνει να γίνουν οι τύρανοι των σπιτιών και του περιβάλλοντός τους, αντιπαθη μέλη της κοινωνίας, «κακομαθημένα» ή «παραχαϊδεμένα» ή «μαμόθρευτα» παιδιά.

Πολλοί γονείς δείχνουν μία παθολογική και νοσηρή αγάπη για τα παιδιά τους. Γίνονται οι υπηρέτες και οι δοῦλοι τους ή τα παραχαϊδεύουν³. Παραχαϊδεμένα παιδιά κάνουν συνήθως οι γονείς εκείνοι που νομίζουν ότι στερήθηκαν πολλά απ' όσα οι συνομήλικοί τους είχαν. Δέν είναι πάντοτε κατ' ανάγκην γονείς φτωχών οικογενειών, αλλά κυρίως γονείς που σαν παιδιά ήθελαν να έχουν πολλά, ήθελαν να έχουν ότι έχουν όλα τα άλλα παιδιά και τα στερήθηκαν.

Ό θάνατος του προηγούμενου παιδιού, μία μακρόχρονη περίοδος χωρίς ν' αποκτηθεί παιδί, καθώς και μία δύσκολη έγκυμοσύνη ή τα πολύ ήμορφα και ασθενικής κράσεως καθώς και τό μοναχοπαιδί γίνονται διατηρητές για τό παραχάιδεμα του παιδιού. Τό πρώτο βήμα που κάνουν οι γονείς στο παραχάιδεμα των παιδιών τους εκδηλώνεται με τήν υπερπροστασία.

Ό θάνατος του προηγούμενου παιδιού, μία μακρόχρονη περίοδος χωρίς ν' αποκτηθεί παιδί, καθώς και μία δύσκολη έγκυμοσύνη ή τα πολύ ήμορφα και ασθενικής κράσεως καθώς και τό μοναχοπαιδί γίνονται διατηρητές για τό παραχάιδεμα του παιδιού. Τό πρώτο βήμα που κάνουν οι γονείς στο παραχάιδεμα των παιδιών τους εκδηλώνεται με τήν υπερπροστασία.

³ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Β. ΜΗΛΠΣΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ. «Γονείς και μικρά παιδιά» σελ. 89-96 ΕΚΔ. ΣΤΑΥΡΟΣ ΑΘΗΝΑ 1994.

Οι γονείς που είναι υπερπροστατευτικοί και έτοιμοι να κάνουν κάθε χατίρι του μωρού τους, μόλις αυτό κλάψει, τό παίρνουν τρυκαλιά και του δίνουν να φάει για να ησυχάσει. Τό μωρό τότε καταλαβαίνει, ότι έχει στα χέρια του ένα ισχυρό όπλο, «τό κλάμα», με τό όποιο κάνει τούς γονείς του υπηρέτες του. Ακόμη πολλοί γονείς όταν τό παιδί τους κάνει κάποια ζημιά δέν τό τιμωρούν για να μή του δημιουργήσουν κάποιο κάμπλεξ. Άλλοι δέν τό μαθαίνουν ώστε να μπορούν μόνο τους να πλυθούν, να ντυθούν, να φάνε, ούτε τούς δίδουν τήν ευκαιρία να εξασκηθούν, αλλά κάνουν αυτές τις δουλειές μόνοι τους για να μή κουραστεί τό παιδί. Ακόμη δέν τό διηγούνται να παίξουν, στην άμμο ή στην αίλη για να μή λερωθούν ή δέν τό βγάζουν έξω για να μή κρυώσουν. Γενικά οι υπερπροστατευτικοί γονείς δέν διηγούνται τό παιδί να ξεφυγει από κοντά τους και είναι όλο απαγορεύσεις γιατί τό παιδί μπορεί να κάνει λάθος.

Αίτη όμως η υπερπροστασία και τό παραχάιδεμα του παιδιού, δίδει στο παιδί τό δικαίωμα να νιώθει ότι πρέπει όλοι γύρω του να τό υπηρετούν, ότι όλοι πρέπει να του προσφέρουν τήν αγάπη τους και τις υπηρεσίες τους, ενώ ο ίδιος δέν θέλει ποτέ να προσφέρει. Ένα τέτοιο παιδί αισθάνεται μία έσωτερική έξάρτηση που τήν φέρνει μαζί του σ' όλη του τή ζωή. Όταν δέν μπορεί να ξεπεράσει τά προβλήματα που συναντά, αποθαρρύνεται και βλέπει τούς γύρω του ως έχθρους ή πνίγεται σε μία κουταλιά νερό. Κι όλα αυτά γιατί δέν έμαθε μόνο του να παλεύει. Αποτέλεσμα αυτής της λανθασμένης τρωγής είναι, όταν βρεθεί μακριά από τούς γονείς του, να προσκολλάται σε ανθρώπους ή ομάδες για να νιώσει σιγουριά. Αλλοίμονο όμως αν καταφύγει σε αντικοινωνικούς παράγοντες.

Ακόμη, τά παιδιά αυτά, έποχτούν αισθήματα κατωτερότητας και γίνεται από αίτια να βρίσκονται σε συνεχή σύγκρουση με τό περιβάλλον τους, τό όποιο νομίζουν έχθρικό. Η δυσαρέσκεια, η ένυπομονησία, τό ένικανοποίητο και η έλλειψη χαρής είναι ο μόνιμος σύντροφός τους και φυσικά μόνο τότε καταλαβαίνουμε πόσο κακό κάναμε με τήν υπερβολική αγάπη των παιδιών μας.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ*

Γιὰ νὰ εἶναι κανεὶς χριστιανὸς σωστός πρέπει νὰ μάθει νὰ εἶναι καὶ λειτουργικὸς ἄνθρωπος. Ἀφοῦ ὅμως λειτουργία σημαίνει δημόσιον ἔργο (λεῖτος=ἔργο), ἄρα λειτουργικὸς ἄνθρωπος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ βιώνει τὴ θ.λειτουργία καὶ τὴν περνᾷ μέσα στὴ ζωὴ του καὶ τὴν κάνει πράξη. Ἄνθρωπος ποὺ προσφέρει, ποὺ ἐργάζεται καὶ θυσιάζεται γιὰ τοὺς ἄλλους ὄχι μόνον μετέχοντας στὴν οὐσιαστικὴ πράξη τοῦ Κυρίου μας μέσα στὴν θ.λειτουργία, ποὺ εἶναι ἡ ἀναίμακτος θυσία Του γιὰ τὴν σωτηρία μας, ἀλλὰ καὶ μμοίμενος τὴν θυσία καὶ τὸ ἔργο τοῦ Κυρίου μέσα στὴν κοινωνία τῶν ἀδελφῶν καὶ γενικὰ τῶν ἀνθρώπων.

Αὐτὴ τὴ λειτουργικὴ ὑπαρξὴ ἂν δὲν διαμορφώσει ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸν ἑαυτό του, τότε ὅση γνώση κι ἂν ἔχει, ὅσο βᾶθος καὶ θεωρία ἂν κατακτήσει, ὅσες ἐμπειρίες κι ἂν ἔχει, ἂν δὲν φθάσει νὰ μιμηθεῖ καὶ νὰ πραγματώσει στὴν ζωὴ του τὰ γεγονότα τῆς θείας λειτουργίας τότε δὲν ἔχει φθάσει ἀκόμη στὴν οὐσία τοῦ χριστιανισμοῦ. Εἶναι σάν τὸν ἄνθρωπο ποὺ μῆκε στὴν ἀλήθειαν τοῦ σπιτιοῦ ποὺ λέγεται χριστιανισμός, ἀλλὰ ἀνά πάσα στιγμὴ κινδυνεύει γιατί δὲν εἶναι ἀσφαλὴς ἀφοῦ δὲν ξέρει νὰ κάνει τὴν θεωρία πράξη.

Ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ πάντοτε μιλάμε γιὰ τὸν πνευματικὸ ἄνθρωπο, δηλαδή τὸν ἄνθρωπο ποὺ ζεῖ πνευματικὴ ζωὴ, τὸν ἄνθρωπο ποὺ ζεῖ κατὰ τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ξεχνάμε ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ ἕνα μέρος τῆς χριστιανικῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

* Ἐπιλογή ἀγγλίστικου καὶ ἰσπανοῦ κειμένου ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ἑκδοσὶν τοῦ βιβλίου «Μεταμορφώσεις καὶ Συναγωγὴ Θεολογίας», Ἀρ.Μαρίνου, Ν.Μαρίνου, Ν.Λεβαντινίου καὶ Στ.Τσαγγίρη, Λέσβος.

γ. Ὁ λειτουργικὸς ἄνθρωπος.

Τὸ ἄλλο σκέλος τῆς χριστιανικῆς μας ζωῆς εἶναι τὸ νὰ εἴμεθα λειτουργικοὶ ἄνθρωποι. Ἄν εἴμαστε πνευματικοὶ ἄνθρωποι καὶ δὲν εἴμαστε λειτουργικοὶ ἄνθρωποι τότε θὰ πρέπει νὰ προσέξουμε λίγο περισσότερο τὰ λόγια τοῦ ἀπ.Παύλου ποὺ λέγει: «Ἐὰν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἤχων ἢ κίμβαλον ἀλαλᾶζον. καὶ ἐὰν ἔχω προφητείαν καὶ εἰδῶ τὰ μυστήρια πάντα καὶ πᾶσαν τὴν γνώσιν, καὶ ἐὰν ἔχω πᾶσαν τὴν πίστιν, ὅστε ὄρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν εἰμι. καὶ ἐὰν φωνίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ ἐὰν παραδῶ τὸ σῶμά μου ἵνα κευθίσωμαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι» Α Κο 13.1-3. Αὐτὰ τὰ λόγια βοηθοῦν τὸν πνευματικὸ ἄνθρωπο νὰ καταλάβει ὅτι πρέπει νὰ εἶναι καὶ λειτουργικὸς ἄνθρωπος. Δηλαδή ἄνθρωπος τῆς μυστηριακῆς μέν ζωῆς ἀλλὰ καὶ τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς ποὺ εἶναι καὶ τὸ δυσκολότερο στὴν χριστιανικὴ μας ζωὴ, διότι περιέχει τὸ στοιχεῖο τῆς ἀγάπης ποὺ εἶναι ἡ θυσία τοῦ ἐγὼ γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἄλλου.

Αὐτὸ θὰ πεῖ γίνομαι λειτουργικὸς ἄνθρωπος, ποὺ εἶναι ἡ ὁλοκλήρωση τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου. Νὰ μετέχω στὸν ἀγὸ τοῦ ζῆς, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ ζῶ, δηλαδή νὰ θυσιάζω τὸ ἐγὼ μου γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ ἄλλου. Δηλαδή στὴν ζωὴ μου νὰ κάνω ὅτι βλέπω νὰ γίνεται στὴν θ.λειτουργία ἀπὸ τὸν Κύριό μου.

Νὰ πῶ. Ταπεινώθηκε ὁ Κύριος, νὰ ταπεινωθῶ κι ἐγώ. Μαστιγώθηκε; δέχθηκε ἐμπτυσμούς; βλάσφημα λόγια χωρὶς νὰ γογγύσει; κι ἐγώ τὸ ἴδιο. Σταυρώθηκε; συγχώρησε; κι ἐγώ τὸ ἴδιο νὰ κάνω στὴν ζωὴ μου, γιὰ νὰ ζήσω μαζί του καὶ τὴν Ἀνάστασιν. Ἄν δὲν εἴμαι λειτουργικὸς ἄνθρωπος τότε κάθε μου πράξη εἶναι γιὰ τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ ἐγὼ μου ἔστω κι ἂν εἶναι πνευματικὴ πράξη, καὶ τότε ἔχω μὲν ἔργα ἀλλὰ εἴμαι νεκρὸς. Γι' αὐτὸ καὶ λέγει ὁ Κύριος στὸν ἐπίσκοπο τῆς ἐκκλησίας τῶν Σάρδεων: «τάδε λέγει ὁ ἔχων τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ καὶ τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας: οἶδά σου τὰ ἔργα, ὅτι ὄνομα ἔχεις ὅτι ζῆς, καὶ νεκρὸς εἶ». Απ.3.1

Δὲν εἶναι δηλαδή βραβεῖο νὰ ἀναζητοῦμε μόνον τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο στὴν ζωὴ μας. Ἄν ἐφθανε αὐτὸ, τότε οἱ Ἀπόστολοι

στην έκλογή των έπτά διακόνων δέν θά βναζητοῦσαν Πα.63 «άνδρας ... πλήρεις Πνεύματος Ἁγίου καί σοφίας», διότι μπορεί τό Πνεῦμα τό ἅγιο νά μᾶς φωτίζει, ἔλλά πρέπει νά ἔχουμε καί σοφία δηλαδή προσωπική πρακτική ζωή. Τό Πνεῦμα τό ἅγιο δίδει, ἔλλά ἔμεῖς πῶς τά διαχειριζόμαστε. Καί φυσικά σοφία καί σοφὸ ἄνθρωπο μὴ νομίζουμε αὐτόν ποὺ ξέφει πολλά, ἔλλά λέγει ὁ βπ. Ἰάκωβος «13 Τίς σοφός καί ἐπιστήμων ἐν ἡμῖν; δεῖξάτω ἐκ τῆς καλῆς ἀναστοφῆς τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πραύτητι σοφίας, 14 εἰ δὲ ζῆλον πικρὸν ἔχετε καί ἐριθείαν ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν, μὴ κατακαυχᾶσθε καί ψεύδεσθε κατὰ τῆς ἀληθείας, 15 οὐκ ἔστιν αὕτη ἡ σοφία ἀνωθεν καταρχομένη, ἀλλ' ἐπίγειος, ψυχικὴ, δαιμονιώδης, 16 ὅπου γὰρ ζῆλος καί ἐριθεία, ἐκεῖ ἀκαταστασία καί πᾶν φαῦλον πρᾶγμα, 17 ἡ δὲ ἀνωθεν σοφία πρῶτον μὲν ἀγνή ἔστιν, ἔπειτα εἰρηλική, ἐπεικὴς, εὐπειθής, μεστή ἐλέους καί καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδίσκριτος καί ἀνυπόκριτος, 18 καρπὸς δὲ τῆς δικαιοσύνης ἐν εἰρήνῃ σπεύρεται τοῖς ποιοῦσιν εἰρήνην» Ιακ 3.13-18.

Αὐτός εἶναι ὁ σοφός ἄνθρωπος, ὁ πρακτικός, δηλαδή ὁ λειτουργικός, ὁ μιμούμενος τὴν Σοφία τοῦ Θεοῦ ποὺ εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἀκριβῶς γι' αὐτό καί λέγεται ὁ Ἰησοῦς Χριστός "ἡ τοῦ Θεοῦ Σοφία" καὶ ὄχι τό ἅγιον Πνεῦμα, διότι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἔλαβε τὴν ἐντολή καί ταπεινώθηκε καὶ ἔκανε πράξη τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐγινε Αὐτός ἡ ἄκρα ταπεινώση γιὰ νά ἀποκαλυφθεῖ ὁ Θεός στοὺς ἄνθρώπους, ὄχι θεωρητικά ἢ γνωσιολογικά, ἔλλά μέ τό πιό ταπεινὸ σχῆμα μέ σκοπὸ τὴν σωτηρία τῶν ἄνθρώπων.

I. ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ Καλὸ θά ἦταν νά δοῦμε ὄχι μόνο αὐτό καθευαυτό τό μυστήριο τῆς θλειτουργίας, ἔλλά καί ὄλο τό πλαίσιο τῆς προετοιμασίας, γιατί μόνο ἔτσι μπορούμε νά νιώσουμε ἔξ ἀρχῆς τὴν σπουδαιότητα τῆς λειτουργικῆς αὐτῆς πράξης, τὴν στιγμή μάλιστα ποὺ ἡ θλειτουργία δέν εἶναι ἔργο μόνο τοῦ ἱερέως ἔλλά καί δικό μας ἔργο. Διότι ἔργο μὲν τοῦ ἱερέως εἶναι νά προσφέρει στόν Θεὸ τὰ δῶρα ποὺ ἔμεῖς πηγαίνουμε στόν ναὸ καί στήν συνέχεια μέ αὐτά νά τελέσει τὴν ἑναίμακτο θυσία, ἔλλά δικό μας ἔργο εἶναι ἡ συμμετοχή στό μυστήριο γιὰ τόν ἁγιασμό μας. Λέγει δὲ ὁ ἁγ. Νικ. Καβάσιλας «τῆς ἁγίας τελετῆς τῶν ἱερῶν Μυστηρίων ἔργον μὲν ἡ τῶν δῶρων εἰς τὸ θεῖον Σῶμα καί Αἷμα μεταβολή τέλος δὲ, τό τοὺς πιστοὺς ἁγιασθῆναι, δι' αὐτῶν ἁμαρτιῶν ἀφεσιν καί βασιλείας οὐρανῶν κληρονομίαν καί τὰ τοιαῦτα λαβόντας».

Φυσικά διὰ τῆς θλειτουργίας συγχωροῦνται μόνο οἱ ἁμαρτίες ποὺ ἔξομολογήθηκαμε. Δηλαδή στή θλειτουργία "ἔξπλένουμε" ἔτι διὰ τῆς ἔξομολογήσεως "πλύναμε καί καθαρίσαμε". Ἐτσι λοιπὸν ὅποιος μετέχει μόνο στό ἕνα ἐκ τῶν δύο μυστηρίων ἐνεργεῖ λανθασμένα, ὅπου δέν μπορούμε νά "πλύνομε" χωρὶς νά "ἔξπλύνομε" καὶ οὔτε μπορούμε μόνο νά "ἔξπλύνομε" αὐτό ποὺ δέν "πλύναμε."

Ἡ θλειτουργία λοιπὸν εἶναι δύο πράγματα:

Ἐργο καί σκοπός.

Ἐργο μὲν εἶναι ἡ μετατροπὴ τῶν δῶρων σὲ τίμια Δῶρα, Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ, καί σκοπός ὁ ἁγιασμός μας μέ τὴν μετάληψη τοῦ Σώματος καί Αἵματος τοῦ Κυρίου μας.

Στὶς δύο αὐτὲς πράξεις πρέπει φυσικά νά μετέχουμε ὄλοι μας. Ἄν δέν μετέχουμε στήν θεία λειτουργία μοιάζουμε μέ ἄνθρωπο ποὺ μαγεῖρεψε καλὸ φαγητό, ἔστρωσε τραπέζι καί μετὰ δέν γεύθηκε τίποτε ἀπὸ τό τραπέζι αὐτό.

Βέβαια δέν μπορῶ νά προσέρχομαι στό μυστήριο αὐτό χωρὶς κάποιας προϋποθέσεως καθαρότητος καί κάποια προετοιμασία. Ὁ Κύριος μᾶς δίδει δῶρα ἐν ἔτι πιό πολύτιμο ἰπάρχει στόν κόσμο, τό Σῶμα καί τό Αἷμα Του καί ζητᾶ ἀπὸ μᾶς νά τοῦ δώσουμε ἔτι λιγώτερο καὶ ἀπλοῦτερο ἔργον. Τὴν καθαρότητά μας.

Πρὶν λοιπὸν ξεκινήσουμε γιὰ τὴ θεία λειτουργία, γιὰ ἔλη δηλαδή αὐτὴ τὴ δράση προσφορῆς καί ἁγιασμοῦ, πρέπει νά ὑπάρξει, ἐκ μέρους μας, καί μιὰ ἐνάλογη προετοιμασία.

1. Γιὰ τοὺς λαϊκοὺς μὲν, ἡ παρασκευὴ τῶν δῶρων, ἡ προσκόμισή τους στόν ναὸ καί ἡ προσευχή τους μέ τοὺς διαφόρους ἔμνους ποὺ ψάλλονται κατὰ τὴν διάρκειά τοῦ ἁθροῦ.

2. Γιὰ τόν ἱερέα δὲ, ἡ εἰσοδός του εἰς τόν ἱερό ναὸ, ποὺ λέγεται καιρός, ἡ ἐνδυσὴ τῶν ἱερῶν ἐμφύων καί ἡ ἸΠροσκομιδῆ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΟΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΘΕΚΚΛΗΚΙΑΖΕΤΑΙ
ΑΠΟΥΚΙΑΖΕΙ ΑΠ' ΤΟ
ΠΡΟΚΚΛΗΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

20. ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΕΣ*

Τό κείμενο πού ακολουθεί είναι τοῦ ἁγίου Νεκταρίου ἐπισκόπου Πενταπόλεως, ὅπου ἐπισημαίνεται ὁ κοσμοϊστορικός ρόλος τῶν Ἑλλήνων, κυρίως σέ σχέση μέ τό Εὐαγγέλιο. Εἶναι ἕνα κείμενο, πού παραμένει ἐπί-καιρο περισσότερο ἀπό ἕναν αἰῶνα μετά τή συγγραφή του.

«Τό Ἑλληνικόν ἔθνος παραγματικά γιά τόν σκοπό αὐτό ἔχει κληθεῖ ἀπό καταβολῆς κόσμου... ὁ Θεός μέ τήν θεία του πρόνοια φρόντισε ὥστε νά καταστεί αὐτό ὀφθαλμός τοῦ σώματος πού συγκροτεῖται ἐξ ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος καί σάν τέτοιο ὄργανο ὁ Ἕλληνας μέσα στό σῶμα τῆς ἀνθρωπότητος ἐκλήθη γιά νά ἐργασθῆ μέ σκοπό τήν ἀναγέννηση τῶν ἀνθρώπων.

Τό Ἑλληνικόν ἔθνος χάρις στή φυσική αὐτή ἰδιότητα, ἔχει πραγματικά τήν ἱκανότητα ἑνός ὀφθαλμοῦ πού βλέπει τά φανερά καί τά κεκαλυμμένα ἀπό τό πέπλο τοῦ μυστηρίου. Ὁ Ἕλληνας κοίταξε πρός τήν ἐκθαμβωτική ὁμορφιά τῆς δημιουργίας, καί ἀνεζήτησε τόν θεόν αὐτῆς δημιουργόν· ἀποσιώθηκε εἰς τήν προσφιλή γι' αὐτόν ἔρευνα καί βρῆκε τόν θεόν δημιουργόν ἀνάμεσα στά δημιουργήματά του· ἡ εἰκόνα τοῦ θεοῦ καλλιτέχνου καί δημιουργοῦ πού χαράχθηκε πάνω στή δημιουργία μέ τό θεόν δάκτυλό Του, τόν προσεῖλκυσε καί τόν συνήρασε. Ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ κατανοήθηκε ὡς μιά μικρογραφία μέσα στήν καλλιτεχνική κατασκευή τῶν ὄντων, τόσο στά ὑπό τόν ἥλιο δημιουργήματα, ὅσο καί μέσα στόν ἑναστρο ὀφρανό.

* Τό κείμενο, γραμμένο στό INTERNET ἀπό τήν ΟΜΑΔΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΔΕΟΝΤΟΛΟΓΙΑΣ, εἶναι προσφορά ἀναγνώστου τῆς «ΓΑΛΙΛΑΙΑΣ» καί ἀποδίδεται σέ τό κατανοητό νεοελληνικό γλῶσσα.

Ἡ μεγάλη ποικιλία τῆς ἀπειρης σοφίας πού ἐκτυλίσσεται τόσο στά μικρά ὅσο καί στά μεγάλα, γίνεται γιά τόν φιλόσοφο νού μιά σκόλα μέ ἀπειρα σκαλοπάτια πού ἀκουμπᾶ στόν Ὀφρανό καί τήν ὀποία, μέ θαρρετό βῆμα, ἀνεβαίνει ἀσταμάτητα. Κοιτάζοντας δέ πρός τόν ὀφρανό, ὄλο καί ἀποκόπτεται ἀπό τά γήινα, ὄλο καί ἀναζητᾶ νά ἐξαίλωθε, γιά νά προσεγγίσει τό πνεῦμα τοῦ ὀποίου τόν θρόνο τόν νιώθει ὅτι βρίσκεται στόν Ὀφρανό. Κατανοεῖ ὅτι μιά ἀρχή, μιά δύναμη, μιά ἀπειρος σοφία, μιά ὑπαρξή θεία καί ἀγαθή, εἶναι ὁ δημιουργός τῆς θαυμαστῆς αὐτῆς δημιουργίας.

Ἡ κατανόηση τοῦ θεοῦ ἐκ τῶν θεῶν αὐτοῦ ἰδιοτήτων γεννᾶ μέσα του τό συναίσθημα τῆς ἀγάπης καί τῆς λατρείας· ἡ καρδιά αὐτοῦ γαμίζει μ' ἕναν θεόν ἔρωτα καί θερμαίνεται ἀπό τό θεόν πῦρ. Αἰσθάνεται ὅτι μέσα του κατοικεῖ μιά μυστική δύναμη ἡ ὀποία τόν ἔλκει πρός τό θεόν. Ἡ δύναμη αὐτή εἶναι ἀκατάληπτη, ἀλλά τόσο δυνατή πού δέν μοιάζει νά εἶναι φυσική, ἀλλά θεία δύναμη. Αὐτή ἡ δύναμη τόν κατακυριεύει καί τοῦ διευθύνει τίς πνευματικές του καί τίς σωματικές του δυνάμεις, κατά τήν δική της θέληση. Νιώθει μέσα του μιά ἄλλη θέληση, διαφορετική ἀπό τήν φυσική θέληση τοῦ ἀνθρώπου, πού τόν ἐξουσιάζει καί κατευθύνει τά πάντα. Καί ἀναρωτᾶται ὁ ἀνθρώπος καί λέγει: «Τί παράξενο πρῶτο εἶναι αὐτό πού γεννᾶται μέσα μου; Ποιά εἶναι ἡ σχέση μου μέ τό θεόν πρός τό ὀποιο στρέφεται ἡ ὑπάρχουσα μέσα μου δύναμη καί ἡ ὀποία μέ ἀσταμάτητη ὁρμή τρέχει καί ζητᾶ νά φθάσει κοντά του καί θέλει νά γίνει ἕνα μέ αὐτό; Πῶς ἡ φύση πού ὑπάρχει μέσα μου ὑποτάχθηκε στήν ὑπερφυσική αὐτή δύναμη; Πῶς ἐγώ ὁ ἀπλός καί φυσικός ἀνθρώπος μέ τήν δική μου θέληση ὑποτάσσομαι στό ὑπερφυσικό; Καί μάλιστα πῶς πολὺ χαίρομαι μέ μιά τέτοια ὑποταγή, παρά μέ τήν φυσική ἐλευθερία τῶν ἐπιθυμιῶν μου.

Ποῖός εἰμαι λοιπόν ἐγώ πού προήλθα ἀπό τήν γῆ καί ἐπιθυμῶ τόσο πολὺ τόν ὀφρανό; Τί σχέση μπορεῖ νά ὑπάρχει ἀνάμεσα στήν γῆ καί στόν Ὀφρανό ἡ ἀνάμεσα στά ὀρατά καί τά ἀόρατα; Ποιά ἡ δική μου σχέση μέ τό θεόν; γιατί τό ἀγαπῶ; γιατί τό ἐπιθυμῶ; γιατί θέλω νά γίνω ἕνα μαζί του; Εἰμαι λοιπόν πνεῦμα; Εἰμαι λοιπόν μιά ὑπερφυσική ὑπαρξή; Ἄν ἦταν ἔτσι τό-

τε γιατί πεθαίνω και ὁ τάφος καλύπτει τὸ σῶμα μου; Γιατί ἔμωσ και πάλι ὁ θάνατος δέν μπορεῖ νά μέ πείσει ὅτι μέ ὀδηγεῖ στήν ἠνυπαρξία; Πῶς γίνεται νά νιώθω μέσα μου ὅτι μου ἐπιφυλάσσεται μιὰ ζωὴ αἰώνια; Ἀπό ποῦ μου ἐρχεται ἀυτὴ ἡ πληροφορία περί αἰώνιας ζωῆς;

Ἐνῶ βλέπω ὅτι πεθαίνω κι ἔμωσ πιστεύω ὅτι θά ζήσω αἰωνίως, Ὅλη μου ἡ ζωὴ ἀυτό δείχνει, ἐκὼς καὶ ἡ ζωὴ ὄλων τῶν ἠνθρώπων τὸ ἴδιο μαρτυρεῖ. Ὅλοι οἱ ἠνθρωποὶ ζοῦν μέ τὴν ἐπιθυμία νά εἶναι ἠθάνατοι, ποῦ δείχνει ὅτι στόν ἠνθρωπο ὑπάρχει μιὰ κοινὴ πληροφορία περί τῆς αἰωνιότητός του. Ἀυτὴ δέ ἡ αἰσθησι καὶ ἡ ἐλξη πρὸς τὴν ἠθανασία ποῦ ὑπάρχει μέσα στόν ἠνθρωπο, τοῦ τὴν δίδαξε ἡ θεία ἐκεῖνη δύναμη ποῦ κατοικεῖ μέσα στόν ἠνθρωπο καὶ τόν ἐλκει πρὸς ἀυτήν. Ἀυτὴ μέ μυστικὸ τρόπο τοῦ φέρνει ἀυτὴ τὴν πληροφορία καὶ μάλιστα τοῦ δίδει καὶ τὴν βεβαιότητα τῶν λόγων τῆς. Νά λοιπὸν γιὰ ποιὸ λόγο ὑπάρχει μέσα του ἡ πίστι πρὸς τὴν ἠθανασία.

Εἶναι ἐπομένως ὁ ἠνθρωπος μιὰ ὑπαρξη ἠθάνατη, διότι κατανοεῖ τὸ θεῖον, διότι ἐλκεται πρὸς τὸ θεῖον, διότι ἀγαπᾷ τὸ θεῖον, διότι λατρεῖ τὸ θεῖον, διότι πληροφορεῖται, γιὰ τὸ θέμα ἀυτό, ἀπ' ἀυτό τὸ ἴδιο τὸ θεῖο μέ τὴν μυστηριώδη δύναμη ποῦ ὑπάρχει μέσα του. Ὁ Ἑλληνας λοιπὸν μέ τὴν φιλοσοφία ἐγνώρισε πρῶτα τὴν ὑπαρξη τοῦ Θεοῦ καὶ μετὰ μπόρεσε νά ἐμβαθύνει στόν ἑαυτό του καὶ νά δεῖ ποιὸς πραγματικὰ εἶναι. Ἀφοῦ γνώρισε λοιπὸν τόν Θεό, μόνο τότε μπόρεσε νά ἀποκτήσει καὶ τέλεια γνώση τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ γνωρίζοντας τόν ἑαυτό του γνώρισε καὶ τὴν σχέση ποῦ ὑπάρχει ἀνάμεσα σ' ἀυτόν καὶ τὸ θεῖο. Γνώρισε τὴν σπουδαία του καταγωγή καὶ κατάλαβε ὅτι τὸ νά θέλει νά ἀπομοιωθεῖ πρὸς τὸ θεῖο, ἀυτό εἶναι τὸ πρῶτιστο καθήκον του. Κατάλαβε ὅτι ἡ ἀποστολή του σ' ἀυτόν τόν κόσμο εἶναι τὸ νά γίνει τέλειος καὶ ν' ἀνυψωθεῖ ἀπὸ τόν ἠλικὸ κόσμο πρὸς τόν πνευματικὸ. Κατάλαβε ἐκὼς ὅτι ὁ πνευματικὸς κόσμος εἶναι ἐκεῖνος ποῦ πρέπει νά ζωογονεῖ τόν ἠλικὸ κόσμο καὶ ὅτι τὸ πνεῦμα εἶναι ἀνάγκη νά ἐξουσιάζει τὴν ἠλή. Κατενόησε ἐκὼς ὅτι εἶναι ἀνάγκη νά γνωρίζουμε ὅτι οἱ πνευματικοὶ νόμοι εἶναι ἰσχυρότεροι ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς νόμους καὶ ὅτι ἀυτοὶ πρέπει νά ἐπικρατοῦν στήν ζωὴ μας ὡς σωστοὶ καὶ λογικοὶ νόμοι.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΜΕΛΕΤΗΣ

Ω Σ Η Ε

ἡΜΕΡΟΜΕΝΑ	ΚΕΦΑΛΑΙΟ	ΣΤΙΧΟΣ
Δ 3 - 3	Α. 1 - 9	
Τ 4 - 3	Β. 1 - 7	
Τ 5 - 3	Β. 8 - 13	
Π 6 - 3	Β. 14 - 20	
Π 7 - 3	Β. 21 - 25	
Δ 10 - 3	Γ. 1 - 5	
Τ 11 - 3	Δ. 1 - 6	
Τ 12 - 3	Δ. 7 - 12	
Π 13 - 3	Δ. 13 - 19	
Π 14 - 3	Ε. 1 - 7	
Δ 17 - 3	Ε. 8 - 15	
Τ 18 - 3	ΣΤ. 1 - 11	
Τ 19 - 3	Ζ. 1 - 7	
Π 20 - 3	Ζ. 8 - 16	
Π 21 - 3	Η. 1 - 7	
Δ 24 - 3	Η. 8 - 14	
Τ 25 - 3	Θ. 1 - 9	
Τ 26 - 3	Θ. 10 - 17	
Π 27 - 3	Ι. 1 - 8	
Π 28 - 3	Ι. 9 - 15	

*«... Ἀκούσατε τί σᾶς εἶπα;
Δέν ὑπάρχει μεγαλύτερα τιμὴ
ἀπὸ τὸ νά δώσει μιὰ οἰκογένεια
ἕνα τῆς παιδί εἰς τόν κλῆρον, εἰς
τὴν Ἐκκλησίαν.*

*Δέν γίνεται αὐτό; ἀπὸ τὸ κακό
στό χειρότερο θά πηγαίνουμε. Καί
οἱ διαμαρτυρίες μετὰ δέν δικαιολογούνται. Ὀχι, ὄχι δέν δικαιολογούνται».*

Ματ. Μητρ. Λαρίσης Θεολόγος

« ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΗΝ ΓΑΛΙΛΑΙΑ »

ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΕΝΟΡ. ΠΝΕΥΜ. ΚΕΝΤΡ. ΜΕΛΕΤΗΣ ΑΓ. ΓΡ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΧΙΜ. Ν. Θ. Κ. ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ Ι. Μ. ΚΙΤΡΟΥΣ-ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ & ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ
ΤΗΛ. 2410 612 948 *ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ*
ΤΑ ΕΒΔΟΛΑ ΕΚΤΥΠΩΣΗ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΕΥΛΑΒΕΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΕΚ ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ - Η ΕΝΟΡΙΑ
ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΟΦΟΥ & ΟΙ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ ΛΑΡΙΣΗΣ - ΜΕΛΑΝΟΣ.